

ΟΥΡΑΝΙΑ

ὑπὸ Καμίλλου Φλαμμαριδὸν

Συνέχεια· τῆς σελ. 294

Τὸ ἀρκετὰ παράδοξον γεγονός τῆς μεταβολῆς τοῦ φύλου, τὸ ὁποῖον ἐφαίμετο ἔχον ποιάν τινα σπουδαιότητα, δὲν εἶχε καμμίαν τοιαύτην ὡς φαίνεται. Παρὰ πάντα ὅσα ἡμεῖς πρεσβεύομεν μοι κατέστησε γνωστὸν ὅτι αἱ ψυχαὶ δὲν ἔχουσι φύλον καὶ ἔχουσι προορισμὸν ἴσον. Ἐμαθον ἐπίσης ἐξ αὐτοῦ ὅτι ἐπὶ τοῦ πλανήτου ἐκείνου τοῦ ἤττον ὕλικου τοῦ ἰδικοῦ μας ὁ ὄργανισμὸς δὲν ὁμοιάζει κατ' οὐδὲν πρὸς τὸν τῶν ἐπιγείων σωμάτων. Αἱ συλλήψεις καὶ οἱ τοκετοὶ ἐκτελοῦνται καθ' ὅλως διάφορον τρόπον, ὑπενθυμίζοντα τὴν γονιμοποίησιν καὶ τὴν βλάστησιν τῶν ἀνθέων. Ἡ ἡδονὴ εἶνε ἄνευ πικρίας. Δὲν εἶνε γνωστὰ αὐτοῖσι τὰ βαρῆα ἐπίγεια ἄχθη οὐδὲ οἱ σπαραγμοὶ τῆς λύπης. Τὰ πάντα εἶνε μᾶλλον ἀέρις, μᾶλλον αἰθέρις, μᾶλλον αὔρα. Οἱ κάτοικοι τοῦ Ἄρεως δύνανται ν' ἀποκληθῶσιν ἀνθη ζῶντα, φέροντα πτέρυγας καὶ σιεπτόμενα. Πράγματι ὁμῶς οὐδὲν ὄν ἐπιγειον δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ὅρος συγκρίσεως, διὰ νὰ μᾶς βοήθησῃ ὅπως ἐννοήσωμεν τὸ σχῆμά των καὶ τὸν τρόπον τοῦ ζῆν αὐτῶν.

Ἡκροώμην τὴν διήγησιν τῆς ψυχῆς τοῦ τεθνεῶτος χωρὶς σχεδὸν νὰ διακόψω αὐτήν, διότι μοι ἐφαίμετο πάντοτε ὅτι ἐμελλε νὰ ἐξαφανισθῇ ὅπως εἶχεν ἔλθῃ. Ἐν τούτοις ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τοῦ ὄνειρου μου, τὸ ὁποῖον ἐπῆλθεν εἰς τὴν μνήμην μου ὡς ἐκ τῆς ὁμοιότητος τῶν ἀνωτέρω περιγραφῶν πρὸς ὅσα εἶχον ἴδῃ, δὲν ἠδυνήθη ν' ἀντιστῶ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ ν' ἀνακοινώσω εἰς τὸν οὐράνιον φίλον μου τὸ τόσον ἐκπληκτικὸν ἐκείνου ὄνειρον καὶ νὰ τοῦ ἐκφράσω τὴν ἐκπληξίν μου διότι δὲν τὸν εἶδον εἰς τὸ ταξείδιόν μου ἐκεῖνο μέχρι τοῦ Ἄρεως, τοῦθ' ὅπερ μ' ἔκαμνε ν' ἀμφιβάλλω περὶ τῆς ἀληθείας τοῦ ταξιδίου.

— Πλὴν, ἀπήντησεν αὐτός, ἐγὼ σέ εἶδα κάλλιστα, καὶ σὺ μὲ εἶδες ἐπίσης καὶ μοι ὠμίλησες . . . Διότι ἐγὼ ἤμην . . .

Ὁ τύπος τῆς φωνῆς του ἦτο τόσον παράδοξος ὅτε ἀπήγγελλε τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις, ὥστε ἀνεγώρισα πάραυτα ἐν αὐτῇ τὴν τόσον μελωδικὴν φωνὴν τῆς ὠραίας ἐκείνης κατοίκου τοῦ Ἄρεως, ἣτις τοσαύτην μοι εἶχεν ἐμποιοῦσιν ἐντύπωσιν.

— Ναί, ἐπανέλαβεν ἐγὼ ἤμην· προσεπάθουν νὰ σέ κάμω νὰ μὲ ἀναγνωρίσης, ἀλλὰ σὺ θαμβώθεις ἐκ τοῦ θαύματος τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀφανία ὁλόκληρον τὸ πνεῦμά σου, δὲν ἀπηλλάττεσο τῶν ἐπιγείων ἐντυπώσεων, ἔμεινες ὕλικός καὶ γήινος καὶ δὲν κατώρθωσες νὰ ὑψωθῆς

μέχρι τῆς καθαρᾶς ἀντιλήψεως. Ναί, ἐγὼ ἤμην ὅστις σοὶ ἔτεινα τοὺς βραχίονας ὅπως κατέλθῃς ἐκ τοῦ ἐναερίου ἄρματος εἰς τὴν κατοικίαν μας, ὅτε αἰφνιδίως ἀφρυνίσθης.

— Ἀλλὰ τότε, ἀνέκραξα, ἂν εἶσαι σὺ ἡ κάτοικος ἐκείνη τοῦ Ἄρεως, πῶς μοὶ ἐμφανίζεσαι ἐδῶ ὑπὸ τὴν μορφήν τοῦ Ἐλπίστου, ὅστις δὲν ὑπάρχει πλέον;

— Δὲν ἐνεργῶ ἐπὶ τοῦ ἀμφιβληστροειδοῦς χιτῶνος τοῦ ὀφθαλμοῦ σου, οὐδ' ἐπὶ τοῦ ὀπτικοῦ σου νεύρου, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ νοεροῦ σου ὄντος καὶ ἐπὶ τοῦ ἐγκεφάλου σου. Διατελῶ κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην εἰς συγκοινωνίαν μετὰ σοῦ, ἐπιδρῶ ἀμέσως ἐπὶ τῆς ἐγκεφαλικῆς ἐδρας τῆς αἰσθήσεως. Πράγματι τὸ νοερόν μου ὄν εἶνε ἄνευ μορφῆς, ὅπως τὸ ἰδικόν σου καὶ ὅπως πᾶσαι αἱ ψυχαὶ. Ἄλλ' ὅσακις τίθεμαι, ὅπως κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην εἰς συγκοινωνίαν μετὰ τοῦ λογισμοῦ σου, δὲν δύνασαι νὰ μὲ ἴδῃς παρὰ τοῦ ἰδίου μου, δὲν δύνασαι νὰ μὲ ἐγνώρισες. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ κατὰ τὸ ἐνύπνιον, δηλαδὴ κατὰ τὸ τέταρτον καὶ πλέον τῆς διαρκείας τῆς ἐπὶ γῆς υπάρξεώς σας, κατὰ τὰ εἰκοσιν ἔτη ἐπὶ τῶν ἐβδομηκοντα· βλέπεις, ἀκούεις, λαλεῖς, ψαύεις μετὰ τῆς αὐτῆς ἐντυπώσεως, μετὰ τῆς αὐτῆς σαφηνείας, μετὰ τῆς αὐτῆς βεβαιότητος μεθ' ἧς καὶ εἰς τὸν κανονικὸν βίον, καὶ ὁμῶς οἱ ὀφθαλμοὶ σου εἶνε κεκλεισμένοι, τὸ τύμπανον τῆς ἀκοῆς σου εἶνε ἀναίσθητον, τὸ στόμα σου εἶνε ἄφωνον, αἱ χεῖρες σου ἐκτείνονται ἄνευ κινήσεως. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει ἐπίσης καὶ εἰς τὴν κατάστασιν τῆς ὑπνοβασίας, τοῦ ὑπνωτισμοῦ. Μὲ βλέπεις, μὲ ἀκούεις, μὲ ψαύεις διὰ τῆς ἐπὶ τοῦ ἐγκεφάλου σου ἐπιδράσεως. Ἀλλὰ δὲν ὑφίσταμαι ὑπὸ τὴν μορφήν τὴν ὁποίαν βλέπεις, ὅπως τὸ οὐράνιον τόξον δὲν ὑφίσταται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ παρατηροῦντος αὐτό.

— Δύνασαι ἐπίσης νὰ μοὶ ἐμφανίσθῃς ὑπὸ τὴν μορφήν σου ὡς κατοίκου τοῦ Ἄρεως;

— Ὅχι, ἐκτός ἐάν πράγματι μεταφερθῆς ὡς πνεῦμα ἐπὶ τοῦ πλανήτου ἐκείνου. Θὰ ἦτο τότε ἄλλος, ὅλως διάφορος τρόπος συγκοινωνίας. Ἐδῶ κατὰ τὴν συνδιάλεξίν μας τὰ πάντα εἶνε ὑποκειμενικὰ διὰ σέ. Τὰ στοιχεῖα τῆς μορφῆς ἣν ἔχω ἐπὶ τοῦ Ἄρεως δὲν εὐρίσκονται ἐν τῇ γῆνι ἄτμοσφαιρᾷ, καὶ ὁ ἐγκεφαλός σου δὲν δύναται νὰ τὰ φαντασθῇ. Δὲν θὰ ἠδύνασο νὰ μ' ἐπανίδῃς, εἰμὴ διὰ τῆς ἀναμνήσεως τοῦ σημερινοῦ ὄνειρου σου· ἀλλ' εὐθύς ὡς ἤθελες προσπαθῆσῃ ν' ἀναλύσῃ τὰς λεπτομερείας, ἢ εἰκὼν θὰ ἐξηφανίζετο. Δὲν μᾶς εἶδες ἀκριβῶς οἷοι εἶ-

μεθα, διότι τὸ πνεῦμά σου δὲν δύναται νὰ κρίνη εἰμὴ διὰ τῶν γηίνων ὀφθαλμῶν σου, αἰτίνες δὲν δύναται νὰ αἰσθανθῶσιν ὅλας τὰς λάμψεις καὶ διότι δὲν κατέχεις ὅλας ἡμῶν τὰς αἰσθήσεις.

— Ὁμολογῶ, ἀπήντησα, ὅτι δὲν ἔννοῶ καλῶς τὸν ἐπὶ τοῦ Ἄρεως βίον ὑμῶν ἐν καταστάσει ὄντων μὲ ἐξ μέλη.

— Ἄν αὐτὸς ὁ σχηματισμὸς δὲν ἦτο τόσο κομψός, θὰ σοὶ ἐφαίνετο τερατώδης. Πᾶς κόσμος ἔχει ἰδίους ὀργανισμούς, συμβιβασμένους μὲ τοὺς αὐτοῦ ὅρους τῆς ζωῆς. Σὲ διαβεβαίω καὶ ἐγὼ ὅτι διὰ τοὺς κατοίκους τοῦ Ἄρεως ὁ Ἀπόλλων τοῦ Βελθεδέρε καὶ ἡ Ἀφροδίτη τῶν Μεδίκων εἶνε ἀληθῆ τέρατα ἐξ αἰτίας τῆς γηίνης αὐτῶν βαρῦτητος.

« Παρ' ἡμῖν τὸ πᾶν κέκτηται ἐξαισίον ἐλαφρότητα. Μολονότι ὁ πλανήτης μᾶς εἶνε πολὺ μικρότερος τοῦ ἰδικοῦ σας, ἐν τούτοις τὰ ὄντα εἶνε μεγαλείτερα ἢ ἐνταῦθα, διότι ἡ βαρῦτης εἶνε μικρότερα καὶ οἱ ὀργανισμοὶ δύναται ν' ἀνυψωθῶσιν ἔτι μᾶλλον χωρὶς νὰ ἐμποδίζωνται ὑπὸ τοῦ βάρους των καὶ χωρὶς κίνδυνον ἐν τῇ ἰσορροπίᾳ.

« Εἶνε μεγαλείτεροι καὶ ἐλαφρότεροι, διότι τὰ ὕλικά ἐξ ὧν σύγκειται ὁ πλανήτης ἐκεῖνος ἔχουσιν ἐλαχίστην πυκνότητα. Συμβαίνει ἐκεῖ ὅτι θὰ συνέβαινε καὶ εἰς τὴν Γῆν ἂν ἡ βαρῦτης δὲν ἤθελεν εἶσθαι τόσο μεγάλη. Τὰ ἔμπετρα γένη ἤθελον κυριαρχῆ ἐπὶ τοῦ κόσμου, ἀντὶ νὰ μένωσιν ἀτροφικά, ἀδυνατοῦντα ν' ἀναπτυχθῶσιν. Ἐπὶ τοῦ Ἄρεως ἡ ὀργανικὴ ἀνάπτυξις τελεῖται εἰς τὴν σειρὰν τῶν ἐμπτέρων γενῶν. Ἡ αὐτοῦ ἀνθρωπότης κατάγεται ἐκ τινος γένους ἐξαπτόδων, ἀλλὰ νῦν εἶνε δίπτερος, δίχειρ καὶ δίπτερος, διότι τὰ ὄντα αὐτὰ ἔχουσι δύο πτέρυγας. —

« Ἡ ζωὴ εἶνε ὅλως διάφορος ἀπὸ τὴν ἐπιγεινὴν ζωὴν, ἐν πρώτοις διότι ζῶσι αὐτοῦ εἰς τὸν ἀέρα, ἢ ἐπὶ τῶν ἐναερίων φυτῶν ὅσον καὶ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους, εἶτα δὲ διότι δὲν τρώγουσιν, ἐπειδὴ ἡ ἀτμοσφαῖρα εἶνε θρεπτικὴ. Τὰ παθη δὲν εἶνε τὰ αὐτὰ· ὁ φόνος αὐτοῦ εἶνε ἀγνωστος· ἡ ἀνθρωπότης οὖσα ἄνευ ὕλικῶν ἀναγκῶν, δὲν ἐζησεν οὐδὲ κατὰ τοὺς πρώτους αὐτῆς χρόνους ἐν τῇ βαρβαρότητι τῆς ἀρπαγῆς καὶ τοῦ πολέμου. Αἱ ἰδέαι καὶ τὰ αἰσθήματα εἶνε ὅλως διόλου πνευματικῆς φύσεως.

» Οὐχ ἦττον ὑπάρχουσιν ἐν τῷ πλανήτῃ αὐτῷ τινες ἂν οὐχὶ ὁμοιότητες, τοῦλάχιστον ἀναλογίαι. Οὕτως ὑπάρχει, ὡς ἐπὶ τῆς Γῆς, ἡ διαδοχὴ τῶν ἡμερῶν καὶ τῶν νυκτῶν, μὴ διαφέρουσα οὐσιωδῶς ἀπὸ τὴν ὑπάρχουσαν παρ' ὑμῖν, καθότι ἡ διαρκεία τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτὸς εἶνε αὐτοῦ 24 ὥρων, 39 λεπτῶν πρώτων καὶ 35 δευτέρων. Ἐπειδὴ τὸ ἔτος τοῦ Ἄρεως περιλαμβάνει 668 ἐκ τῶν ἡμερῶν αὐτῶν, ἔχο-

μεν περισσότερον καιρὸν ἀπὸ σᾶς διαθέσιμον διὰ τὰς ἐργασίας μας, διὰ τὰς ἐρεῦνας μας, διὰ τὰς σπουδὰς μας, διὰ τὰς διασκεδάσεις μας. Αἱ ὥραι τοῦ ἔτους ἐπίσης εἶνε δις περίπου μακρότεροι τῶν ἰδικῶν σας, ἀλλ' ἔχουσι τὴν αὐτὴν δριμύτητα. Τὰ κλίματα δὲν εἶνε πολὺ διάφορα· χωρὶς τις τοῦ Ἄρεως παρὰ τὴν ἰσημερινὴν θάλασσαν διαφέρει ὀλιγώτερον τῆς Γαλιίας ὡς πρὸς τὸ κλίμα ἢ ὅσον διαφέρει ἡ Λαπωνία ἀπὸ τὴν Νουβίαν.

» Ὁ κάτοικος τῆς Γῆς δὲν εὐρίσκεται αὐτοῦ εἰς μέρος ὅλως διόλου ἀηθες. Ἡ μεγαλειτέρα ἀνομοιότης μεταξὺ τῶν δύο κόσμων συνίσταται βεβαίως εἰς τὴν μεγάλην ὑπεροχὴν τῆς ἀνθρωπότητός μας ἀπέναντι τῆς ἰδικῆς σας.

» Ἡ ὑπεροχὴ αὕτη ὀφείλεται κυρίως εἰς τὰς προόδους τὰς ἐπιτευχθείσας ὑπὸ τῆς ἀστρονομικῆς ἐπιστήμης καὶ εἰς τὴν παγκόσμιον διάδοσιν μεταξὺ πάντων τῶν κατοίκων τοῦ πλανήτου τῆς ἐπιστήμης ταύτης, ἄνευ τῆς ὁποίας εἶνε ἀδύνατον νὰ σκεφθῆ τις ὀρθῶς, ἄνευ τῆς ὁποίας ἔχει πεπλανημένας ἰδέας περὶ τῆς ζωῆς, περὶ τῆς δημιουργίας, περὶ τοῦ προορισμοῦ. Εὐρισκόμεθα ὡς πρὸς αὐτὸ εἰς θέσιν πολὺ εὐνοικωτέραν ἔνεκα τῆς ὀξύτητος τῶν αἰσθήσεών μας καὶ τῆς καθαρότητος τοῦ οὐρανοῦ μας. Ὑπάρχει πολὺ ὀλιγώτερον ὕδωρ ἐπὶ τοῦ Ἄρεως ἢ ἐπὶ τῆς Γῆς καὶ πολὺ ὀλιγώτερα νέφη.

» Ὁ οὐρανὸς εἶνε σχεδὸν διαρκῶς αἴθριος πρὸ πάντων κατὰ τὴν συγκεκριασμένην ζώνην.

— Ἐν τούτοις ἔχετε συχνὰ πλημμύρας!

— Ναὶ καὶ πρὸ μικροῦ ἀκόμη τὰ τηλεσκοπίά σας παρετήρησαν μεγάλην ἔκτασιν κατακλυσθείσαν παρὰ τὰ παραλία τῆς θαλάσσης, ἣν οἱ συνάδελφοί σου ἀπεκάλεσαν δι' ὀνόματος τὸ ὀποῖον θὰ μοὶ εἶνε πάντοτε προσφιλές καὶ μακρὰν τῆς Γῆς. Τὰ πλεῖστα τῶν παραλίων μας εἶνε ἀκταὶ χθαμαλαί, πεδιαδες ὀμαλαί. Ἐχομεν ὀλίγα ὄρη, αἱ δὲ θαλάσσαι δὲν εἶνε βαθεῖαι. Οἱ κάτοικοι χρησιμοποιοῦσι τὰς πλημμύρας αὐτὰς πρὸς ἄρδυσιν τῶν εὐρυχωρῶν πεδιδάων. Διηθέτησαν, ἠῦρυναν, διωχέτευσαν τὰ ῥέοντα ὕδατα καὶ κατεσκεύασαν ἐπὶ τῶν ἡπείρων σύμπλεγμα ὀλόκληρον ἀπεράντων διωρύγων. Αἱ ἡπειροὶ αὐταὶ δὲν εἶνε, ὅπως οἱ τῆς ὕδρογειοῦ σφαιρας ἐξογκωμένα ἀπὸ τὰ ὄρη τῶν Ἄλπεων ἢ τῶν Ἰμαλαίων, ἀλλ' εἶνε πεδιαδες ἀπεράντοι, διασχιζόμεναι κατὰ πᾶσαν διεύθυνσιν ὑπὸ ποταμῶν διωχτευμένων καὶ διωρύγων, δι' ὧν συγκοινωνοῦσιν αἱ θάλασσαι πρὸς ἀλλήλας.

» Ἄλλοτε ὑπῆρχε, ἀναλόγως πρὸς τὸν ὄγκον τοῦ πλανήτου, περισσότερον ὕδωρ ἐπὶ τοῦ Ἄρεως ἢ ἐπὶ τῆς Γῆς. Ἀνεπαίσθητος ἀπὸ αἰῶνος εἰς αἰῶνα μέρος τοῦ ὀμβρίμου ὕδατος διεπέρασε τὰ βαθεὰ στρώματα τοῦ ἐδάφους καὶ δὲν ἐπανῆλθε πλέον εἰς τὴν ἐπιφάνειαν. Συνανειχθη

ΙΧΘΥΟΠΩΛΙΣ
Είκων Καφλίνι.

χηρικῶς μετὰ τῶν βράχων καὶ ἀφῆρέθη ἐκ τῆς ἀτμοσφαιρικῆς κυκλοφορίας. Ἀπὸ αἰῶνος εἰς αἰῶνα ὡσαύτως αἱ βροχαί, αἱ χιόνες οἱ ἄνεμοι, οἱ παγετοὶ τοῦ χειμῶνος, οἱ αὐχμοὶ τοῦ θέρος διέλυσαν τὰ ὄρη τὰ δὲ ρεύματα συμπαρέσυραν τὰ λείψανα εἰς τὴν κοίτην τῶν θαλασσῶν, ὧν βαθμηδὸν ὑψώθη ὁ πυθμὴν. Δὲν ἔχομεν πλέον μεγάλους ὠκεανούς οὐδὲ θαλάσσας βαθείας, ἀλλὰ μόνον μεσογείους· ὑπάρχουσιν ἐκεῖ πολλοὶ πορθμοὶ καὶ κόλποι θαλάσσης ὅμοιοι πρὸς τὴν Μάγνην, τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν, τὴν Ἀδριατικὴν, τὴν Βαλτικὴν, τὴν Κασπίαν. Ἔχομεν παράλια τερπνά, ὄρμους γαληνίους, λιμένας καὶ ποταμούς εὐρεῖς, στόλους ἀερίου μᾶλλον ἢ ἐνύ-

δρους, οὐρανὸν πάντοτε σχεδὸν αἴθριον, ἰδίως κατὰ τὴν πρωΐαν. Δὲν ὑπάρχουσιν εἰς τὴν Γῆν πρωΐαι τόσοσ φωτειναὶ ὅσον αἱ ἰδικαὶ μας.

» Ἡ μετεωρολογικὴ λειτουργία διαφέρει ἐπίσης ἐπικρισθητῶς ἀπὸ τὴν τῆς Γῆς, ἐπειδὴ τῆς ἀτμοσφαιρας οὔσης μᾶλλον ἀραιας, τὰ ὕδατα, ἅτινα εὐρίσκονται πάντα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, ἐξατμίζονται εὐκολώτερον, εἶτα δὲ διότι συμπυκνούμενα ἐκ νέου ἀντὶ ν' ἀποτελέσωσι νέφη. διαρκῆ μεταβαίνουσι σχεδὸν ἀμέσως πάλιν ἀπὸ τῆς ἀτμώδους καταστάσεως εἰς τὴν ρευστήν. Τοιοῦτοτρόπως ἔχομεν ὀλίγα νέφη καὶ ὀλίγην ὀμίχλην.

Ἔπεται συνέχεται

[Μετὰφρασις Χ.]